

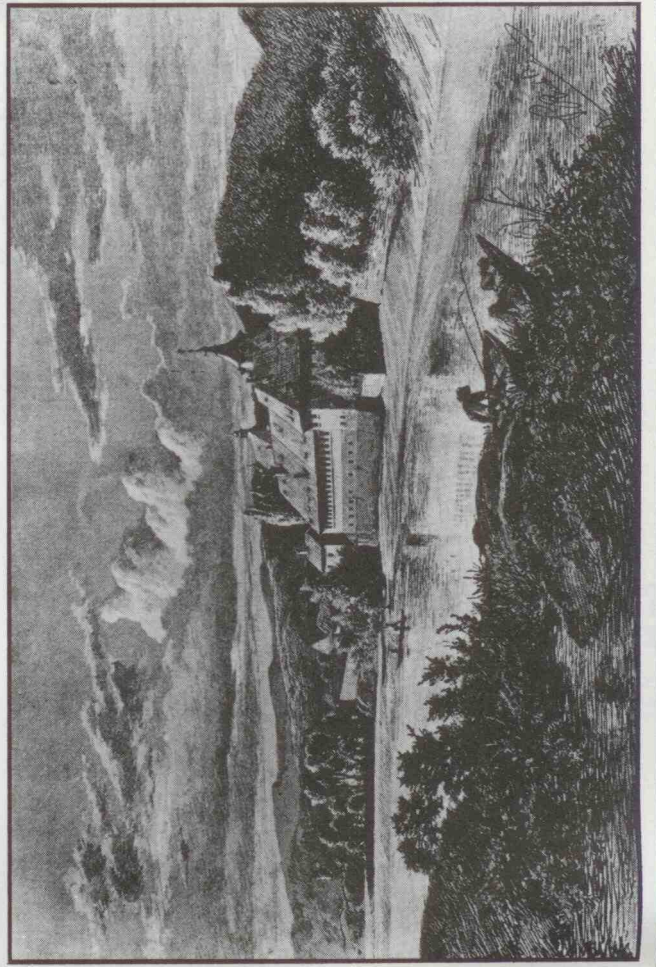
INFORMAČNÍ BULLETIN
VEŘEJNÉHO DĚNÍ
KULTURY A SPORTU

DOBŘICHOVICKÝ ZPRÁVODAJ

10. 96.

ROČNÍK XII

Kukátko

PŘED R. 1889 - V. BRECHLER

252 29

DOBŘICHOVICE

EVROBANKA a. s.

poskytované služby

- přijímání vkladů od veřejnosti
- poskytování úvěrů (pružné a rychlé jednání za předpokladu prokázání návratnosti úvěru a zajištěnosti úvěru i úroků)
- zřizování a vedení účtů (na počkání, po předložení minima dokladů – občanský průkaz, u podnikatelských subjektů živnostenské oprávnění nebo výpis z obchodního rejstříku)
- platební styk a zúčtování (včetně různých možností zpracování a předávání výpisů z účtů, využívání trvalých příkazů k úhradě, vedení pozastavených plateb po určité době apod.)
- pokladní služba
- konzultační a poradenská činnost ve věcech podnikání a investování
- zprostředkování obchodů s cennými papíry
- poskytování bankovních informací
- dokumentární akreditivy a jiné služby

Běžné účty úročíme 3 %, žirové účty až 5,5 %.

Výpisy z účtů zasíláme dle dohody.

Nabízíme výhodně úročené termínované vklady od jednoho měsíce do několika let.

EVROBANKA a. s.

filiálka Dobřichovice

Palackého 541

Dobřichovice

Tel. 991 20 46, 991 10 93, 991 22 83

Fax 991 10 41

ŘÚNOVÉ ZASTAVENÍ

Kdybychom dali na to, co se o politice říká a píše, bylo by možno ji definovat asi takhle: Politika je to, co dělají politikové nebo ti, kteří se jimi chtějí stát; politikové pak jsou zvláště k tomu účelu se přihlíšivší osoby, jež jsou placeny za to, že dělají politiku;

vlastním účelem politiky je poskytnout těmto osobám stále zaměstnání nebo ukojení jisté čtižádosti;

my ostatní pak na to platíme.

Politická činnost provozuje se toliko v parlamentě, v klubovnách a na veřejných i důvěrných schůzích.

Provozování politické činnosti je vázáno na koncesi, kterou uděluje politická grémia, zvaná Strany.

Mimo Strany není žádná politika.

- To asi je představa, kterou má o politice průměrný nespokojený občan naší republiky; neríkám, že tato představa je bezdůvodná, ale je trochu neuplná. Nikdo z nás si neklade otázku, je-li nebo může-li vedle toho být ještě nějaká jiná politika v daleko širším a obecnějším smyslu, politika, na které máme nebo můžeme mít jakýsi podíl všichni; není-li na příklad něco, co bych nazval soukromý, osobní politický život a osobní politická iniciativa. Jsme velmi sytě nespokojeni s politikou politiků; reptáme plni hořkosti, ale, to se rozumí, máme tím asi tolik vlivu na běh politiky, jako bychom měli na směr větru. To vše může být v pořádku, ale je to trochu málo. Pro svou osobu naprosto netoužím dělat politiku, ale silně bych si přál politicky žít. Nemyslím, že k tomu stačí politické krédo, byť se našlo sebe andělštější; i kdybych byl nadšeným stoupenecem politické strany Cherubů, není toto nadšení ještě pražádný politický život. Říká se, že u nás je veřejný život přepolitizován; patrně ano, ale náš osobní život není ještě vůbec zpolitizován; ještě jsme neobjevili, že naše vlastní neplacená životní práce je nebo může být realizováním jistých politických úkolů. Být občanem, už to je nebo může být jakási politická aktivnost; záleží jen na tom, jakými jsme občany. Mluvíme-li o politice, myslíme tím vždycky jen poslance a politické profesionály; nikdy to slovo nevztahujeme na sebe samy. Řekl bych, že při vši kritice nesmíme přeceňujeme politiku a velmi podceňujeme svou vlastní politickou funkci.

Karel Čapek (1925)

Pro říjnové zastavení jsme vybrali úvodní část úvahy Karla Čapka *O politice*, která poprvé vyšla 6.8.1925 v *Přítomnosti* pod titulem *Není ještě jiná politika?* Autor ji pak zařadil pod novým názvem *O politice* do souboru *O věcech obecných čili Zoon politikon*, vydaného v roce 1932 v nakladatelství Fr. Borový jako 32. svazek *Spisů bratří Čapků*. My citujeme z 2. vydání tohoto souboru z r.1991 (Melantrich, edice České myšlení, sv.16), ze s.16-17.

Z NAŠEHO ŽIVOTA

O ČEM JSME PSALI PŘED DESETI LETY

Není to právě originální nápad, s podobnými rubrikami se setkáváme v několikerych novinách a časopisech. Nic to ale nemění na tom, že je to nápad poskytnující zajímavé čtení a jedinečnou přiležitost k oživení naší paměti a srovnávání... Zalistujme tedy Kukátkem, starým právě 10 let, tedy 10., říjnovým číslem z roku 1986. Kukátko tehdy vycházelo již druhým rokem. Na obálce byla kresba dobřichovického zámku z ruky pana Františka Bobka a dobřichovický znak. V tiráži je jako vydavatel uvedena ZO SSM a školská a kulturní komise MNV. Odpovědného redaktora Ondřeje Němce pohltila základní vojenská služba, vedení časopisu se ujal ing. Daniel Havlík. Skladba rubrik se lišila od dnešní. K těm stálým patřil *Tip na víkend* dr. Zdeňka Daneše, *Mládek Kukátku*, přimášejšíci na pokračování *Mládkovu Píseň o Horýmíroví*, a *Kino* s programem dobřichovického kina (v říjnu 1986 nabízel 13 filmů a 23 filmových představení).

Z rubriky *Z jednání MNV* vyberme jeden dokument:

*"MNV v Dobřichovicích obdržel dne 11.8.1986 od SKNV dopis tohoto znění:
Most Dobřichovice - upuštění od záměru nového přemostění"*

Sdělujeme Vám, že byl vypracován doplněk projektového úkolu na stavbu mostu v Dobřichovicích na opatření proti hluku pro přípustnou hladinu 50 dB ve dne a 40 dB v noci, jak bylo uloženo rozhodnutím okresního hygienika a potvrzeno krajským hygienikem.

Rozpočtové náklady na zřízení těchto opatření dosahují výše 17,0 mil. Kčs, jsou nepřijatelná i po stránce estetické a přitom nelze zaručit, že požadované hladiny hluku bude dosaženo.

Proto odbor dopravy KNV rozhodl upustit od záměru nového přemostění řeky v Dobřichovicích s připojením na silniční síť Jugoslávskou ulicí. Bude dokončena pouze oprava nosné konstrukce mostu a mostovky na stávajícím mostě, kterou zajišťuje Okresní správa silnic Praha-západ, aby byl zabezpečen přejezd lehké automobilové dopravy, jak tomu bylo dosud.

Závazným podkladem pro výhledové řešení přemostění řeky v Dobřichovicích bude řádně projednaný a schválený územní plán sídelního úvaru Dobřichovice, jehož pořizovatelem je odbor výstavby ONV Praha-západ.

MNV Dobřichovice žádáme, aby s obsahem dopisu seznámil své občany.

Zastupující vedoucí odboru dopravy SKNV
Jiří Čepelák"

Kukátko II, 1986, č.10, s.1.

[2]

KUKÁTKO 10/96

Plenární zasedání MNV schválilo 3.9.1986 text odpovědi příslušným orgánům, protestující proti rozhodnutí. Proti rekonstrukci stávajícího mostu vznášejí také následující připomínky:

"2) Dopravní závady na mostě samém i na trase komunikací vedoucích na most, a to:

- nedostatečná šíře mostovky (byla příčinou smrtelného úrazu),

- nedostatečná šíře příjezdních komunikací na most (ulice Palackého a Tyršova). Ulice Palackého vede středem obce, stavební čára obytných objektů, základní školy je v těsné blízkosti komunikace, šifra chodníků je zcela nevyhovující. Základní škola a objekt Pionýrské organizace a Osvětové besedy jsou na protilehlých stranách ulice Palackého stejně jako nákupní středisko a jemu sloužící parkoviště.

- ulice Palackého je přístupovou cestou pro většinu dětí do nového pavilonu školy, nevyhovující je přechod přes ulici Gottwaldovu (III/115) a rovněž křížení ulice Gottwaldovy a Palackého

- nevyhovující profil ulice Tyršovy včetně chodníků (přístup k nádraží, školní docházka z pravobřežní části obce). Ve snaze zřídít alespoň vyhovující chodníky v ulici Tyršově bylo MNV navrhováno vykácení aleje lip stojící v ose chodníku. Toto řešení bylo ONV Praha-západ zamítnuto s tím, že je nutno chránit zeleň a hledat jiné technické řešení.

3) Úrovňové křížení komunikace s frekventovanou železniční tratí Praha - Plzeň."

Kukátko II, 1986, č.10, s.2.

Připomeňme si ještě jednu tehdejší báseň ze sálle ostrého pera HgS:

"Pravý důvod

Na titulu straně máme
obrázek,

jenž byl pro mě zdrojem stálých
otázek.

Ale včera když jsem kráčel
od vody,

tak mi svítilo - zřejmě dítlem
náhody -

proč je zámek vyobrazen
v Kukátku:

To abychom na něj měli
památku!

Zdraví HgS"

Kukátko II, 1986, č.10, s.5-6.

KUKÁTKO 10/96

[3]

Vážený čtenáři,

od příštího čísla se v této rubrice opět vrátíme k dlouhodobému projektu, jehož cílem je postupně přetisknout všechny vydané i nevydané prameny a literaturu k historii Dobříchovic a okolí. Tentokrát se obrátíme k monumentálnímu dílu **Augusta Sedláčka Hradý, zámky a tvrze království českého**, jež tento autor vydal v 15 objemných svazcích mezi léty 1882-1927.

Mnohým z Vás je toto dílo jistě povědomé také díky právě probíhající reedici. V letošním roce jsme vzpomněli 70. výročí autorova úmrtí (zemřel v Písku 15. ledna 1926). Proto nám dovolte, dříve než přistoupíme k publikaci textu, malou vzpomínku na tuto výjimečnou osobnost, na badatele, který patřil k té generaci, z jejíž práce dodnes s povděkem čerpáme.

AUGUST SEDLÁČEK

se narodil 28. srpna 1843 v Mladé Vožici. Tam také navštěvoval obecnou školu. Jeho otcem byl právník František Sedláček, jenž svou výchovou předurčil humanitní zaměření jak Augustova, tak tří dalších sourozenců. Gymnasium studoval Sedláček v Jindřichově Hradci, Jihlavě a Písku, tam také maturoval a poté se zapsal na filosofickou fakultu Karlovy university. Promoval r. 1867 a působil pak nejdřív jako suplent, poté jako gymnasiální profesor v Litomyšli, Rychnově nad Kněžnou a v Táboře. Po odchodu do výslužby (1899) se usadil v Písku, kde také zemřel.

Jeho vědecká práce byla vázána úzce na studium písemných historických pramenů, proto podnikal rozsáhlý výzkum v domácích i zahraničních archívech. Zároveň si při této práci uvědomoval, jak je důležitá systematická práce archivářů a osobně se podílel na uspořádání městských archívů v Táboře, Písku, Rokycanech, Protivíně a archívů velkostatků v Bechyni, Březnici a ve Lnářích. Při své vědecké práci udržoval čilé kontakty s řadou významných osobností našeho kulturního i vědeckého života (např. A. Jirásek, K. Klostermann, K. V. Rais, historici F. M. Bartoš, J. Emler, G. Friedrich, J. Goll, V. Hrubý, K. Krofta, V. Chaloupecký, J. V. Šimák, V. Vojtěšek, V. Novotný, Č. Zíbrt).

Sedláčkovo dílo je velmi rozmanité. Nejvíce se ovšem věnoval historii a pomocným vědám historickým. Mezi nejdůležitější jeho díla patří bezesporu již zmíněné patnáctisvazkové *Hradý, zámky a tvrze*, ale také třísvazkové *Dějiny královského města Písku nad Otavou (1911-1913)*, dvousvazková *Českomoravská heraldika* (tu vydával ve spolupráci s M. Kolářem v letech 1902-1925), dále *Mistopisný slovník historický království českého (1908)* a jistě také velmi užitečná publikace *Paměti a doklady o staročeských mírách a vahách (1923)*.

Vážený čtenáři,

znovu se máme, vedení zkušenou gurmánskou rukou paní Luisy Geisslerové, možnost projit švédskou kuchyní tradiční i současnou. Tentokrát jsme pro Vás vybrali dvě pomazánky a jedno hlavní jídlo. Rozpočty odpovídají jako obvykle 4 porcím.

o

POMAZÁNKA Z TUŇÁKA A AVOKÁDA (TONFISK- OCH AVOCADO- FYLLNING) Švédsko

1 plechovka tuňáka ve vlastní šťávě, 1 cibule, 2 avokáda, 2 lžičce citronové šťávy, 0,5 dl jogurtu nebo kefiru, sůl, pepř, rajská jablka

Rybu vyjmeme z konzervy a necháme okapat. Cibuli jemně nakrájíme, avokádo rozkrojíme a lžičkou vybereme dužinu. Dužinu vidličkou rozmáčkáme, promícháme s citronovou šťávou a jogurtem, přidáme rybu, předem promíchanou s cibulí, osolíme a opeříme. Mažeme na veku nebo chleba a podáváme s rajskými jablčky.

POMAZÁNKA S HRUŠKOU A OŘÍSKY (OST MED PÄRONKESO) Švédsko

1 hruška, 1 dl jemně nasekaných ořechů (vlašských nebo lískových), 250 g žervé, 1 lžička francouzské hořčice, sůl, pepř, sýr, hlávkový salát

Hrušku jemně nakrájíme a promícháme s žervé, sekanými ořechy a hořčicí, osolíme a opeříme. Mažeme na chleby a podáváme s kousky sýra a listy hlávkového salátu.

LOSOS S KAVIÁROVOU OMÁČKOU (LAXKOTLETT MED ROMSÅS) Švédsko

4 plátky lososa, 1/2 citronu, 2 dl bílého vína, tuk, sůl, pepř

Omáčka: 3 dl šťávy, uvolněné tepelnou úpravou z ryby, 1 dl rybího vývaru, 1 dl šlehačky, 1 polévková lžice másla, 2 polévkové lžice hladké mouky, 2 polévkové lžice červeného kaviáru

Plátky lososa poklademe do vymazané zapékač mísy, zalijeme vínem, pokapeme citronovou šťávou, osolíme, opeříme a vložíme na 10 minut do trouby, nastavené na 175°C. Z ryby pak slijeme šťávu, promícháme s rybím vývarem a šlehačkou a pár minut povaříme. Z másla a mouky připravíme světlou jíšku, přidáme do omáčky a 3 - 4 minuty povaříme. Nakonec vmícháme kaviár a dochuťme solí a pepřem. Podáváme s vařenými brambory, koprem, citronem a zeleninovým salátem. Omáčku servírujeme v samostatných miskách.

KAREL NEUBERT VYSTAVUJE V DOMAŽLÍCÍCH

V přehledu výstavní aktivity Karla Neuberta jsou nápadné letopočty, končí šestkou. První rozsáhlá samostatná výstava, uspořádaná ve smíchovské Galerii D, je vyznačena letopočtem 1976. Pozoruhodný putovní soubor barevných fotografií, interpretujících způsobem, srovnatelným snad jen s dílem Tibora Hontyho, významná díla českého sochařství 19. a 20. století, měl svou premiéru v expozici sochařské sbírky Národní galerie ve zbraslavském zámku v roce 1986. Data nejsou srovnatelná, kryjí se s umělcovými padesátinami a šedesátinami. Píše se rok 1996. Karel Neubert oslavil své sedmdesátiny. Naši čtenáři měli možnost číst jubilejní portrét této výjimečné umělecké osobnosti, žijící a tvořící v Dobříčovicích, v letošním březnovém čísle Kukátka na s.3-6. Šestky v umělcově životopise neztrácí svou logiku. Od 5.září do 12.října tohoto roku představuje Karel Neubert výběr ze svého půlstoletého díla v prostorách Galerie bratří Špillarů v Domažlicích. Do Domažlic je přeci jen z Dobříčovic daleko, na vernisáži výstavy 4.září nicméně dobříčovští návštěvníci nechyběli. Těm, kdo chyběli, se pokusíme atmosféru výstavy a její vernisáže stručně přiblížit.

Galerie bratří Špillarů sídlí na hlavní domažlické třídě Msgr. B. Staška, vycházející z historického náměstí, v budově, která byla stavěna pro stranicový sekretariát, dnes po úpravách slouží několika úřadům a bankovním ústavům. V přízemní podnoží našla ideální prostory jak kolekce obrazů bratří Špillarů, tak výstavní síň. Ta nabízí také ideální výstavní fundus: prosté, řemeslně dokonalé dřevěné rámy s pozadím z rezného plátna, stejně zpracované panely na masivních kovových stojanech, dobře řešené osvětlení. Výpověď Neubertových fotografií tu zazněla naplno, ničím nerušena.

Program hojně navštívené vernisáže zahrnoval zahajovací proslov teoretika a historika umění dr. Vladimíra Czumala a vystoupení Milana Benedikta Karpíška, který přednesl své vlastní skladby, hledající keltské kořeny naší hudebnosti, na elektrických houslích systému japonské firmy Saga. Zahajovací proslov, který pojmenovává jedinečnost Neubertovy domažlické kolekce, otiskujeme v plném znění:

Dámy a pánové,

výstava, která nás svedla do tohoto sálu, je v mnohém jedinečná. Toto konstatování snad zní jako prázdne klíse. Jistě, každá výstava je jedinečná, každá znamená nový pohled, nové hledisko, novou konfrontaci. Přítomná výstava není objevem nové, neznámé osobnosti. Karel Neubert již dosáhl v aktuálním obraze české fotografie postavení, které publicistika označuje oblibeným a stejně tak klíseř zavánějícím označením žijící klasik. Výstava ale není jen retrospektivní bilancí mimořádného přínosu Karla Neuberta vývoji české barevné fotografie posledního půlstoletí, je zároveň zprávou o tom, že se Neubertovo dílo zdaleka neuzavírá, zpráva o novém zpracovávání příznačných Neubertových temat i o nově objevených cestách.

Bilance tu neznamená zastavení, je spíše situační zprávou, podávanou za pochodu.

Stejně jako většina předchozích individuálních výstav Karla Neuberta je i tato ryze autorská, autorská v tom smyslu, že mezi umělcem a divákem nestojí jako zprostředkovatel a vykladač historik či teoretik umění. Výběr a uspořádání děl ponechal Karel Neubert pevně ve svých rukou, vypovídá o sobě sám. Pro diváka tak může být dešifrování převažující akcentů a souvislostí uvnitř kolekce poněkud obtížnější, o to ale zajímavější a bohatší. Tento rozměr jedinečnosti přítomné výstavy nás ale již uvádí k hlavnímu důvodu, pro který jsem s ní tento přívlastek spojil:

Dílo Karla Neuberta se rozplíná mezi tvorbou, zjednodušeně řečeno užitou a tvorbou volnou. Možnosti poznání tohoto díla v jisté komplexnosti omezovala po desetiletí výrazná disproporce: Přede vším ta část Neubertovy tvorby, která je věnována interpretaci děl malířství, sochařství, uměleckého řemesla a architektury a která se pohybuje mezi vědeckou fotografií, pro potřeby dějepisného umění a samostatnou interpretací, paralelní interpretaci této vědy, se k publiku dostávala s mimořádnou štedrostí: desítky Neubertových obrazových publikací zaujímají nejlepší místa v našich knihovnách, tematické výstavy autorských zveřejnění na materiálu Cibachrome se v hustém rytmu vydávaly na pouť Evropou. V prezentaci své volné tvorby byl ale Karel Neubert dlouho naopak mimořádně skoupý. Jen občas ojedinelé dílo na velkých kolektivních přehlídkách naznačovalo, že mimořádná výtvarná kultivovanost a pevný autorský styl, sloužící v užité tvorbě s přísnou kázní tematu, mají svůj volný pendant, nesvázaný službou. Výstava Neubertovy volné tvorby v pražské Fotochemě v roce 1991 tak byla událostí zcela mimořádnou, dala nahlédnout tam, kam dosud nahlížel jen nejužší okruh umělcovy rodiny a přátel. Ve vytvořené komplementaritě zbývalo učinit poslední krok: připravit kolekci, v níž by se oba póly Neubertovy tvorby setkali, v níž by bylo možno položit jeden pól druhým, čist Neubertovu tvorbu užitou prostřednictvím jeho tvorby volné a naopak. Nad touto příležitostí úplněji poznat dílo jen zdánlivě známé jsme se dnes setkali. Právě proto jsem tuto výstavu nazval jedinečnou.

Sliná autorská výpověď, skládaná nejen z výpovědí jednotlivých děl, ale také z jejich autorského výběru a uspořádání, nepotřebuje berličky teoretikova výkladu. Místo kulhavého vykladačství vám raději popřejí radost z nezprostředkovaného čtení zprávy, kterou nám o sobě Karel Neubert přítomnou autorskou kolekcí podává. Je to dobrá zpráva.

Dodejme, že výstava a přítomnost umělce v Domažlicích neunikla zasloužené pozornosti regionálního i celostátního tisku. K výstavě byl vydán jednotlivý katalog ve formě plakátu. Pokud vás podzimní cestování zavede na jihu západ Čech, nenechte si ujít unikátní výstavu Karla Neuberta, na níž se setkávají dosud nevystavená díla z průkopnických časů české barevné fotografie s díly posledních měsíců. Domažlická výstava potrvá do 12. října.

o

HNÍZDO ZNOVU DOBŘÍCHOVICĚ

Galerie Hnízdo v pražské Klimentinské ulici neopouští své postavení uměleckého vyslanectví Dobříčovic v Praze. Čtenáři si zřejmě ještě vzpomenu na výstavu, kterou zde před časem uspořádal Jan Neubert. Spolupráce Petra Musila, který přidává ke svému jménu půvabný

dovětek český dráteník, s touto galerií přinesla na sklonku srpna a v první polovině září letošního roku své další drátěné ovoce. Petr Musil zde mezi 26.8. a 14.9. pomáhal propagovat výrobky a s. Drátovňa Hlohovec, podnik, který se rozhodl pomoci vzkríšení drátenického řemesla zařazením řady klasických drátěných nádob a dalších domácích potřeb do svého výrobního programu. Každé úterní odpoledne usedal pod vystavené výrobky hlohoveckých dráteníků oděn v drotářský kroj, obut v krpce (i Slovník spisovného jazyka českého uvádí pod heslem krpce příklad "dráteník s krpčí na nohou") a kráslen přítomnosti své žáčky a svých špičkových děj, aby drátovál, vysvětloval a informoval. Dvě drátenické velmoci, Hlohovec (kde sídlí Drátovňa, a.s.) a Dobříchovice (kde sídlí Petr Musil, český dráteník), se setkaly v Klimentěské ulici. V galerii Hnízdo vždy dobře, s Petrem Musilem (v krpčích) nejlíp.

o

LUDUS MUSICUS V LÉTĚ

Před rokem touto dobou jsme se pokusili ohlédnout se za prázdninovou koncertní činností komorního souboru Ludus musicus. Protože soubor byl plný i o letošních prázdninách, navštívili jsme jeho uměleckého vedoucího, p.Františka Běhouňka, abychom vyzvěděli něco z prázdninových zážitků.

Kukátko: Kde všude jste o prázdninách zpívali a hráli?

F.B.: Kostra našeho prázdninového programu byla v zásadě podobná loňskému. Protože se loni naše vystoupení líbila, provozovatelé s námi uzavřeli smlouvy i na letošní rok. Prázdniny jsme ovšem zahájili tradičním několikadenním soustředěním v malé chaloupce na Pelechách nedaleko Milevska. Chtěli jsme se o samotě trochu zkoncentrovat a doladit prázdninový repertoár. Již 5.července jsme ovšem zpívali večer pod širým nebem v areálu Sázkavského kláštera. Program koncertu tvořily především renesanční madrigaly, hudba velmi vděčná pro hezké letní večery.

K: Letošní léto jich ale mnoho nenabídlo...

F.B.: Ten večer jsme měli docela štěstí. Do Sázkavy jezdíme již řadu let a tamní prostředí - nedostavěný gotický chrám a vykopané základy raně středověkého kostela - to je nesmírně inspirující kulisa. Máme tam své stálé posluchače, kteří pamatují několik sestav našeho souboru a sjiždějí se z celého okolí. Cítíme se tam jako doma.

K: Takže dobrý začátek. Co bylo pak?

F.B.: Ještě v noci jsme se vrátili domů a hned následující den jsme se přesunuli na zámek Liběchov. Tam jsme zpívali Janáčkovy úpravy moravských lidových písní, program, který jsme nedlouho předtím provedli i v karlickém kostele. Do Karlíka jsme se vrátili v neděli 7.červencea při slavnostní poutní mši k uctění svátku sv.Prokopa jsme zde s hosty provedli Dvořákovu mši D Dur. Sólisty jsme tentokrát vybrali z našeho středu.

K: To bylo ale vaše jediné dobřichovické prázdninové vystoupení.

F.B.: Ano. Hned 12.července jsme totiž odjeli na hrad Lipnici, kde jsme uvedli dva celovečerní koncerty, jeden s repertoárem spíše duchovním, druhý laděný do světější polohy. Kromě toho jsme tam po tři dny hráli přes den pro návštěvníky hradu. Pak jsme si tři dny užili prázdninových Dobřichovic a 18. jsme vyrazili na týden na Hukvaldy.

[8]

KUKÁTKO 10/96

K: To je pomalu už váš tradiční program. Jaké to tam bylo tentokrát?

F.B.: Letošní léto se moc nevyvedlo, navíc Hukvaldy leží poměrně vysoko, takže tam bylo pěkně zima a nevlídno. Hráli jsme vždy v 11. 13 a 15 hodin a 19.července jsme měli celovečerní koncert v kapli. Počasí se ovšem podepsalo na návštěvnosti hradu, takže proti loňsku tam bylo lidí podstatně méně. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že je tam nádherné prostředí a zajímaví lidé.

K: Po návratu z drsného horského klimatu jste si jistě náležitě vážili naší údolní idylky...

F.B.: Moc dlouho jsme tu nepobyli. 27. jsme koncertovali na skalním hradě Sloup se středověkým a renesančním repertoárem a 28. jsme zavítali opět na Liběchov. Teprve pak jsme se rozjeli na prázdniny.

K: Takže v srpnu jste si, lizali rány'?

F.B.: Ne tak docela. Poslední dva týdny jsme už zase začali zkoušet. Nejprve opět na Pelechách, pak doma. Čekali nás totiž velice důležité koncerty. V rámci 45. ročníku festivalu Dvořákova Nelahozeves jsme totiž měli provést v kostele sv.Ondřeje v Nelahozevsi Dvořákovu mši. Letos to bylo zvláště slavnostní, neboť jsme vzpomínali 155. výročí skladatelova narození. Narodil se 8.9. 1841 a my jsme mši provedli 7.září, tedy v předvečer.

K: Tento podnik je pořádán řadou renomovaných institucí a účastní se ho špičkové interpreti ...

F.B.: Ano, je to velmi známý festival, je to vždy velká sláva. I my jsme se proto posílili o hosty a přizvali jsme ke spolupráci špičkové sólisty. Sopránový part zpívala paní Milada Jirglová, altový Jana Lewitová, v tenoru se představil René Inquort a basového partu se ujal Michael Pospíšil. Všichni jsou vlastně dobřichovickému publiku důvěrně známi. Varhanní part hrál Kamil Kyzlík.

K: Jaký mělo provedení ohlas?

F.B.: Podle nám dostupných reakcí to bylo velmi vydařené odpoledne, i my sami z něj máme velmi dobrý pocit. Chtěl bych proto poděkovat všem, jak pořadatelům, že nám na tak renomovaném podniku umožnili vystoupit, tak souboru i hostům a zejména sólistům za krásný hudební zážitek.

K: Tím skončily vaše letošní prázdniny?

F.B.: Měl bych se zmínit ještě o jednom koncertu, který vlastně celý letní cyklus uzavřel. 15.září jsme v černošickém kostele Nanebevzeří P. Marie provedli náš Janáčkovský prorám. Jsme velmi rádi, že jsme tam mohli vystoupit, je to velmi inspirující prostor s dobrou akustikou a rádi bychom se tam vraceli častěji.

K: Kde vás může dobřichovické publikum uslyšet v dohledné době?

F.B.: Přímo v místě zatím neplánujeme žádné vystoupení. 29.září ale budeme zpívat svatováclavskou mši Karla Černického při oslavách svátku tohoto světce v Osově. 13.října pak vystoupíme se světským programem v Libčicích. Další konkrétní data momentálně dohodnuta nejsou. Ovšem skoro za dveřmi je Advent. 1.adventní koncert budeme mít tentokrát v aule Gymnasia Jana Nerudy v Hellichově ulici na Malé Straně (budeme tam hosty paní prof.Magdaleny Bilkové, kterou jsme my hostili letos v červnu na dětském hudebním festivalu). Rád bych i na naše mimodobřichovické koncerty pozval všechny zájemce a příznivce. Termíny budeme samozřejmě oznamovat i zde.

K: Děkujeme za rozhovor a přejeme hodně povedených koncertů a spokojených posluchačů.

[9]

KUKÁTKO 10/96

NÁVRH NA VYUŽITÍ NĚKTERÝCH PROSTOR V DOBŘÍCHOVICKÉM ZÁMKU.

Vážené čtenáři,

V Informačním listu OÚ vyšla výzva, na niž jsem se rozhodl odpovědět. Zámek dominuje centru obce, bohužel však velmi dlouho stál na okraji zájmu mocných. Kromě architektonických vazeb, jejichž detailní poškození lze pouze odhadovat, má zřetelně všechny ostatní vazby s okolím. Přiznám se, že jsem před mnoha lety - ještě v době, kdy nebyly úplně zničeny nástěnné malby v obytném patře - zámek navštívil a s fotoaparátém podrobně prošel. Mám tedy přesnou představu o míře poškození i o prostorovém uspořádání zámku.

Nejsem architekt ani stavební odborník, nemám ani nejmenší představu o cenových relacích oprav, či rekonstrukce takového objektu, moje návrhy budou tedy vycházet pouze z mých přání a možností, které mohu nabídnout sám za sebe.

Nejprve tedy zámek jako celek - pokud uvažujeme o jeho fungování pro obec:

Zámek má podle mého odhadu 3 patra, v části kolem věže pak 4, pokud počítáme i sklepy a podkrovní. Myslím si, že by bylo vhodné, kdyby taková stavba obsahovala 1 větší a alespoň 1 menší sítň pro shromáždění lidí - mohla by sloužit jako koncertní sál, výstavní prostor a k větším sešlostem všeho druhu. Pokud má být zámek opravdu živým centrem, měl by obsahovat i nějaké pohostinské služby (vinárnu, "lepší restauraci", či něco podobného a možná i ubytovací část). Je důležité, aby se tyto provozy podařilo udržet na úrovni služby lidem, nikoli "řýžovacího pracoviště".

Předpokládám, že návrh na využití obytných prostor bude několikrát více, než je místností v zámku. Můj návrh se tedy zaměří na využití podkrovní. Velmi krásný prostor se nabízí nad východním křídlem zámku. Podkrovní je přístupné z věže a ve středu jsou průzory situované na sever, východ a jih. Dá se odtud dobře přehlednout centrum obce, řeka a most i okolní lesnaté stráně. Mohutné trámoví dokresluje romantický prostor a celek vybízí ke snění. Stejně krásné budou jistě i ostatní půdní prostory.

Dovolil jsem si tedy popustit uzdu fantazii a nastínit jen velmi letmo svoji představu. Je známo, že mým velkým koníčkem je téměř zapomenuté romantické řemeslo drátenické. Stálo od nepaměti na okraji zájmu, dnes budí nostalgické vzpomínky pamětníků a ožívá v několika málo místech a osobnostech současných výtvarníků.

O renesanci řemesla se pokoušeli v jeho domovské zemi - na Slovensku. V České republice je také (několik málo) zdatných následovníků a nemalý zájem vyvolává i v západní Evropě i Americe. Za dobu mého soukromého "studia" - tedy v posledních asi 8 letech - jsem se setkal s mnoha lidmi, kteří v oboru tvoří jako umělci, pracují jako řemeslníci, restaurátoři i vědeckí pracovníci (etnografové). Nový rozvoj má toto řemeslo jistě před sebou, materiál - drát, je užasně tvárný i dekorativní zárovek

a umožňuje vytvářet výrobky funkční, použitelné např. v kuchyňské praxi i výrobky dekorativní - vhodné pro bytové či veřejné interiéry i umělecká díla insitního či abstraktního charakteru.

Rozepisuji se o využití podrobněji proto, že vidět taková díla je pro násince i zahraničního návštěvníka v České republice nemožné. Nejbližší muzeum je v Budatínském zámku na Slovensku, jinak se této tématice soustavně ve středoevropském regionu nevěnuje nikdo. Měl jsem vzácnou možnost shlédnout v loňském roce ohromující sbírku francouzských výtvarníků, kteří uspořádali z mnohaletých sběrů v západní Evropě neuvěřitelně bohatou výstavu.

Ta putovala z Paříže přes Vídeň do New Yorku, kde byly sebrané exponáty prodány v aukci. Obsáhlou knihu-katalog mám ve své sbírce drátenické literatury - jsem ochoten jí doložit svůj návrh.

Mimo tuto výstavu (která ve mně zanechala silný dojem a utvrdila mne v přesvědčení, že by zájem o historii drátenického řemesla byl jistě i v našich končinách), vlastním i kolekci knih o historii a současných tvůrcích, kterou trvale doplňuji. Zdrojem je již zmíněné muzeum v Žilíně, které soustřeďuje největší sbírku východní Evropy a kontakt s Karolem Gulejou, který je označován za největšího žijícího znalce řemesla na světě. (Žije v Mnichově)

O řemesle by se dalo psát i vyprávět dlouhé hodiny, rád bych se však vrátil k dobříchovickému zámku. Zmíněné podkrovní prostory skýtají možnost zřítit i zde větší výstavní plochy a případně i pracoviště, které by mohlo sloužit jako předváděcí centrum. Je stále ještě možné nacházet staré předměty, ještě nebyly zbořeny ani vyloupeny všechny půdní prostory starých venkovských chalup, některé předměty ještě slouží v domácnostech - jsou to tedy zdroje pro muzeum. Existují však již i nové výtvarníky, nově se rodí i řemeslné zpracování, takže jsou zde i možnosti předvádět současnou tvorbu. Zájem o "vyučení" ve zmíněném oboru je velký a je fakt, že v Bratislavě je v současnosti zřizována soukromá umělecká škola (zlatnická), kde jedním z učebních oborů bude právě řemeslo drátenické.

Všechny tyto zdroje by bylo možné využít - jednak k založení a obnově sbírky, jednak i jako dodavatele atraktivního obchodního artiklu. Stále větší význam turistického ruchu, (jako zdroj finančních prostředků pro obec) by se zde mohl zúročit. Pokud vím, zatím nikdo podobnou výstavně - obchodní aktivitu v ČR nedělá. Prvenství je vždy důležitý prvek, k němu však se musí přidat ještě šťastná náhoda. Taková se nabízí právě v podobě nevyužitých podkrovních prostor zámku. Jsem ochoten podat podrobnější informaci o nastíněném záměru - pokud bude uznán za zajímavý i vlastním objektem a vedením obce.

Ještě si dovoluji podotknout, že nejen silueta zámku (a nového mostu, který je báječný) činí Dobříchovice lákavými. Také vzhled centra obce - ten je na první pohled nelákavý. Prosím tedy, jménem svým i případnými budoucími drátenickými návštěvníky drátenického muzea o provedení několika jednoduchých a finančně jistě nenáročných zásahů:

1. Při neexistenci odpadkových košů v obci by bylo dobré, kdyby alespoň jednou za čas někdo

pověřený OÚ zamezl a posekal chodníky (v místech, kde o ně nepečují majitelé domů). Odpuzujícím příkladem je okolí telefonních budek u parkoviště u Evrobanky, lavička v parku a ulička od mlýna k sídlišti Za parkem.

2. Lipové stromořadí na hlavní třídě by sneslo zásah "stromového kadeřníka", který by s citem (nikoli motorovou pilou) zastříhl větve, které česou chodce vyšší postavy. Například plešatí lidé chodí po takovém chodníku vyložené neradi.

3. Ačkoli se blíží zima 97, na ulicích stále práší posypový materiál ze zimy 96. Ani to není dobrá vizitka.

4. Další připomínka se týká širšího okolí zámku a jeho návaznosti na centrum obce. Jako odpuzující příklad doučebnice architektury je dobřichovické centrum jistě velmi vhodné. Za tuto připomínku se omlouvám, řešení jejížeba zařadit do kategorie zbožných přání. Nebo ne ?

Petr Musil

Poznámka redakce: Kukátko se rádo připojuje k výše uvedené výzvě. Na stránkách našeho zpravodaje rádi uveřejníme všechny názory na další možné využití té stavby, jejíž osud řadě z nás nedá spát již po mnoho let.

Nepatřím k pravidelným čtenářům Vašeho časopisu. Dobřichovice ale navštěvuji docela často, jsem rodilý Pražák, a tak konám pravidelné výlety do okolí hlavního města. Často proto Dobřichovicemi procházím. Při poslední návštěvě mě žaludek zahnal do prodejny potravin u nádraží a z nedostatku jiného čtení jsem si tam koupil Vaše Kukátko. Při pozdějším čtení jedné pasáže jsem si vzpomněl na příhodu, která se mi v Dobřichovicích stala docela nedávno. Myslím, že by mohla zmíněnou pasáž docela dobře doplnit. Jde o stručnou glosu v oddíle Drobné zprávy, která je podepsána značkou *J. Walker*, a týká se - řekněme tolerance a vzájemné úcty uživatelů lávky, pro Vás teď de facto jediné spojnice obou břehů Berounky (*Kukátko 9/96, s.3, pozn. red.*). Autor suggestivně a rozhořčeně popisuje skutečně nepříliš ohleduplné chování některých cyklistů a motorkářů na lávce. Podle mého má pravdu. Sám jsem to u Vás často zažil a utrpěl nejeden šrám na těle, oděvu i na duši. Ale o tom bych teď psát nechtěl. Zažil jsem jinou situaci, která ovšem je také o ohleduplnosti a která mě mírně řečeno šokovala. Tím, že se vůbec stala i tím, jak na ni všichni aktéři reagovali. Stál jsem u závor před nádražím a vedle mne ještě dvě maminky s asi pěti malými dětmi. Nějakou dobu jsme čekali (čekal jsem také - kvůli těm dětem), když přijelo auto a za ním dva mladíci na motorce. Zastavili přímo vedle nás a také čekali, až zvednou závoř. Na rozdíl od nás ale se zapnutými motory. Mám potíže s dýcháním a v takových situacích se spolehlivě dusím. Začal jsem si hledat lepší místo, ale nebylo kde, pokud bych se nevydal přes silnici do lesů, což jsem neměl v úmyslu. Děti při zemi i maminky to dostávaly naplno, ale zřejmě je to příliš nevzrušovalo. Nebudu zasírat, že se považují za tak zvaného ekologického fundamentalistu přesvědčeného o tom, že míra snesitelnosti již byla dávno

[12]

KUKÁTKO 10/96

dovršená. Jal jsem se hypnotizovat oba řidiče, nebyl jsem ale asi zrovna ve formě. Probíral jsem si v duchu omlétou západáckou sentenci "žít a nechat žít" a zjišťoval, že jí vlastně vůbec nerozumím. Víím jen, že se mi často přihodilo při návštěvě oné kapitalistické ciziny, že jakmile jsme chvilku nechali běžet motor, někdo nás decentně upozornil, abychom ho vypnuli, že se mu nechce ty naše smrady dýchat. Takhle "zlí" byli jen na nás. Oni sami totiž motor v takových situacích běžet nenechávali. Sebral jsem tedy odvahy a odvážil jsem se řidičům naznačovat, že snad něco není v pořádku. Nejprve gesty, mluvív v tom hluku stejně nebylo možné. Jistě to vypadalo jasně, levou jsem se držel za nos, šklebil se, krčil nechápavě rameny a pravou ukazoval střídavě na zlověstně dýmající výfuk, střídavě na hlouček dětí. Ten v autě ale vyvalil oči a zděšeně sledoval, co se to děje. Zjevně nechápal. Ten na motorce "neviděl" nic. Tu se ve mně začal probouzet onen bojovný fundamentalista. Připojil jsem důvěrně známá rozmáchlá slovanšská gesta spolu s poklepem na čelo v naději, že toto přitvrzení zabere. Zabrato. Řidič auta stáhl okénko a zarval: "Co jé?." Snažil jsem se mu asertivně vysvětlit, že to, co jeho auto produkuje, my musíme dýchat a požádal jsem ho, zdali by nevyvlnul motor. A že jsou to koneckonců naše plice, kterým on dává zabrat. Nechápatě zakroutil hlavou a promosl mystickou větu: "No jo, dyt já to musím dechat taky, né?." A zavřel okénko. Pak se asi dvě minuty pobaveně dohadoval se spolujezdcem - a po tomto dlouhém dohadování mi tedy tu laskavost udělal a vypnul. Což řidič motorky (mimořádně se stále zapnutým motorem) komentoval svému spolujezdci slovy: "Hele, vole, to je debil!" Ponechávám raději otevřenou otázku, koho tím jasnozřivým výrokem myslel. Ale šrám na duši mi zůstal. Klesli jsme asi hodně hluboko. Ale míra té hloubky se otevřela hlavně díky těm dvěma maminkám. Nejen že netekly ani popel, ale koukaly na mě tak, že mi bylo jasné, že i u nich jsem za pitomce. Nemůžu si to nějak srovnat v hlavě. Jeden se veze, druhý šlape pěšky. Dobře. Ale proč by za pohodlí jednoho měl druhý platit svým zdravím? A když už musí platit (a to snad je možno uznat za objektivní fakt), proč by se nemohl někdy ozvat, Abyste mi rozuměli: jsem sice militantní, ale ne tak, abych požadoval od každého motorizovaného, aby se mi na potkání omlouval za to, že jemně řečeno destruuje mou tělesnou schránku (o duši nemluvě), i když by to vlastně nebylo zase tak od věci. (Už teď slyším námitky typu: a co sanitky a ostatní rychlá pomoc, hasiči atd., ale snad jsem se vyjádřil jasně.)

Řidiči auta jsem poděkoval, přestože si myslím, že v oné situaci to z mnoha důvodů naprosto nebylo na místě. Motorkář mě ale pak překvapil. Když otevřeli závoř, vyrazili jsme k lávce. Tam nás dojel a -považte! - sesedl a tlačil motorku celou délku lávky tak metr za námi. Se zapnutým ovšem motorem, nervózně cukaje plynem. No, věřili byste tomu? P.S.: Moje jméno Vám nic netekne a ani o ně v této věci nejde. Protože se však identifikuji se svým předchůdcem J. Walkerem, dovoluji si vyjít z jeho signatury, jakožto ovšem svertepý patriot s malým posunem.

Zdraví J. Choděc

Agentura Jépépé hlásí

V dnešní rubrice přinášíme potěšující zprávu, kterou chceme přispět k uklidnění brunšovských občanů byjících v ulici Na vyhlídce. Zjistili jsme totiž, že k rekonstrukci chodníku v této

KUKÁTKO 10/96

[13]

ulici sice v nejbližších letech stále ještě nedojde, ale že do roku 2 000 má být do tohoto prostoru přivedena lanová dráha. Její dolní stanice má být vybudována u železniční trati pod Vyhliškou v místě, kde cesta do Letů pod lesem přechází koryto potoka; aby bylo jasné, co je koryto a co je cesta, uvádíme, že se liší pouze svou polohou vzhledem k trati: koryto potoka je na trati kolmé, zatímco koryto cesty je s ní rovnoběžné. V těchto místech bude též zřízena železniční zastávka, ve které budou moci cestující přestoupit. Horní stanice lanovky se bude nacházet v blízkosti hotelu Trilobit, u něhož má být postavena rozhledna s pěkným výhledem na dobříchovické pole. O této stanici se však předpokládá, že nezůstane stanicí konečnou; lanovka bude časem prodloužena až k hornímu konci Hýčkané uličky a ve výhledu má dojít i k propojení s lanovou dráhou na Petřín.

Výstavbou lanovky se rekonstrukce chodníku v ulici Na vyhlídce sice poněkud pozdrží, ale jejím obyvatelům lanová dráha rozbitý chodník jistě vynahradí.

HgS

SPORT

ODBĚJENÁ

Oblastní přebor 1. třídy žen

Nový ročník oblastního přeboru zahájily dobříchovické odbíjenkařky již 31. srpna dvěma utkáními v Mladé Boleslavi s družstvy Autoskoda Mladá Boleslav a Lokomotiva Nymburk. Nový ročník přinesl totiž změnu v organizaci. Místo systému dvojutkání, kdy domácí družstvo hrálo po sobě dvě utkání s týmž družstvem hostů, se nyní používá systému trojutkání - tři družstva, z nichž jedno je domácí, sehraji každé s každým po jednom utkání.

Ve zmíněných zahajovacích utkáních naše ženy prohrály s Mladou Boleslaví 0:3 a zvítězily nad Nymburkem 3:1. Doma se naše volejbalistky představily 14.září ve dvou vítězných utkáních: s Mělníkem 3:1 a s Kladnem 3:0.

Utání musela být pro trvalý déšť sehrána ve velkém sále sokolovny, který byl na tuto dobu rezervován pro soustředění badmintonistů z Radotína. Díky ochotě p.ing.J.Geisslera se tuto situaci podařilo vyřešit a všechna utkání mohla být sehrána. Děkujeme.

Ivana Čaldová

FOTBAL

Pokračování série materiálů o počátcích fotbalu v Čechách, které jsme začali oiskovat v zářijovém čísle a které přejímáme z článku PhDr. Pavla Jiríčka, uveřejněného v časopise Fotbalový zpravodaj 5 1960.

100 LET SOUTĚŽE FOOTBALLISTICKÉ (článek ke 100. výročí organizovaného fotbalu v Čechách)

PRVNÍ ZÁPAS

Je neděle 22. března roku 1896. Krásné jarní počasí přilákalo na Královskou louku stovky sportovních příznivců. Několikanásobný špalír obklopuje hřiště vytknuté čarami hraničními, brankovými i praporecí rohovými. Napětí roste každým okamžikem a noblesní pánové ztrácejí identitu v kotli rodícího se fotbalového národa. S úderem třetí hodiny odpolední přivádí vrchník Protivenský na míčisté fotbalisty A.C. Praha a CFK Kickers. Atleti nejstaršího českého klubu budou zápasit ve sněhobílých dresech s tradiční červenou šerpou přes prsa. Akademické gymnázium, hrající pod světlým názvem Český footballistický kroužek Kickers, nastupuje v tmavých svetrech. Jejich barvu však dobová fotografie neprozrazuje. Sudi metá hřebím o právu prvního kopu, borci zaujmají předepsané posty.

Je zahájeno. Hra se neustále přelévá z jednoho pole nepřátel do druhého. Po každém dopadu míče následuje chumlovitá bitka povětšinou ukončená razantním napálením balonu zpět k soupeřově bráně. Studenty Akademického gymnázia diriguje profesor Hammer. Jako jeden z mála pedagogů oné doby podporuje k nemalé radosti kolegů sportovní aktivity svých žáků, ba dokonce těmto nejnappným taskařicim aktivně holduje. Pod jeho vedením předvádějí studenti i náročnější prvky hry kombinační. Útočící forwardi a ve středu operující "halfbackové postrkávají míč šířkou i délkou hřiště tak, aby vyhýbající se odpůrcům, jako loď proti větru plující, k brance soupeřově postupovali". Na obou stranách však dominují strážcové met neboli obránci. Jejich vysoké a daleké kopy odměňuje publikum nadseným aplausem.

Účelem snažení všech je ztíci nepřátelskou metu hájenou vrátým či po anglicku goalmanem. Ačkoli pravidla předepisují "slušné chování k nepřátelům, zapovídají strkání, tlučení a nastavování nohou", nehraje se v rukavičkách. Soudec to nemá jednoduché. Náčelníci obou čet využívají práva přerušovat hru a každou chvíli se domáhají potrestání soupeře za skutečné či domnělé unfair zákroky. Záčínají padat silná slova. Někdo z hráčů A.C. uráží rozhodčího, ten odmítá nastoupit do druhého poločasu. Zaskakuje sudi německého klubu Regatta a z publika znějí lamentace. "O té nesvornosti české, voláme s našimi buditeli, první zápas českého turnaje rozhoduje Němec". S postupujícím časem roste převaha lépe sehraných studentů. Konečně dosaženo účelu hry - "míč proletěl mezi sloupky a pod přičkou brankovou" - Kickers vedou 1:0. Klíbovky létají vzduchem, jízdní policie uklidňuje splašené koně, nadsení gymnazistů nebere konce. Mistři běhouni však osíře protestují. Vyjadřují nespokojenost s výkonem rozhodčích a po krátké potyčce opouštějí hřiště. Kapitán A.C. Krajíček skládá v restauraci "U zlaté váhy" funkci s

konstatování: "Mezi hrou neustálé hádky a křik, o nějakém postavení, kázni a poslušnosti našeho mužstva nemůže být řeč". Celou slávu i ostudu velkého dne shrnul komentář v tisku: "Krásné počasí, rozhořčený boj, ještě málo souhry a přehrávání u Prahy, mnoho diváků".

(pokračování příště)

INZERCE

Sdělení čtenářům:

redakce Kukátka se rozhodla reagovat na četné náměty a připomínky čtenářů, jež se týkaly termínů vydávání jednotlivých čísel. Od říjnového budeme tedy vydávat Kukátko co nejdříve k začátku měsíce. Proto jsme také nuceni posunout uzávěrku čísel k patnáctému předchozího měsíce. To pro laskavé přispěvatele, na jejichž příspěvky se nadále velice těšíme a doufáme, že ne sami. V praxi to bude například, že uzávěrka listopadového Kukátka bude v neděli 13. října (naléhavé příspěvky bude možno po dohodě přijmout a vřadit do čísla ještě v několika následujících dnech, kdy bude text čísla sázen).

Prodám

6 ks vyčinených kožek nutrií à Kč 200,-,
Tel. 991 1033.

CENY INZERCE V KUKÁTKU 1996

Soukromé inzeráty: 40/20 slov 20 korun
každé další slovo 2 koruny

Podnikatelé: 40/20 slov 50 korun

Pláštní reklama: celá strana 900 korun

1/2 strany 500 korun

První opakování: sleva 5% z pův. částky
každé další opakování: sleva 10% z pův. částky
Inzeráty je možno podávat na adresu redakce
nebo ve filiálce Evrobanky v Dobřichovicích

Úhrada: v hotovosti; složenkou na účet 1401375/3200.

Pro větších platbách (celostránkové inzeráty) fakturou.

Pro distributory Kukátka inzerce zdarma.

Kukátko chce být informačním bulletinem i volnou tribunou názoru občánů a příznivců Dobřichovic a okolí. Texty v něm zveřejněné tedy nutné nemusejí vyjadřovat stanovisko redakční rady.

Redakční rada si dovozuje požádat laskavé přispěvatele, aby své příspěvky odevzdávali v čitelné podobě, tj. pokud možno alespoň ve strojopise. Redakce uvítá i příspěvky zpracované pomocí počítače na disketách 3.5" i 5.25" v editoru WordStar, MSWord, AmiPro, WordPerfect, T602 i ve formátu ASCII. Děkujeme za pochopení.

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ - KUKÁTKO. Schváleno odborem kultury ONV Praha-záp. 14.3.1985 a registrováno pod č. 321002585, nová registrace č. 3210028790 ze dne 5.11.1990. Vydává Dobřich, spol. s r.o., řídí redakční rada ve složení: Doc.Dr.E. Čalá, PhDr. V. Czumalo, ing.D. Havlík, ing.M. Kadlecová, PhDr.J. Matl (předseda), Mgr.P. Musil. Tisk: Jan Kaliba Modřany. Cena 3 Kč. Uzávěrka tohoto čísla 15.9.1996, uzávěrka příštího čísla 13.10.1996. Adresa: Jiří Matl, Strmá 139, 252 29/Dobřichovice.

Kukátko prodávají: obchodní dům Žateck, novinový stánek u nádraží, koloniál p. Cünthera v Zelené ul., prodejna tisku pam. Nešporové u mostu, Potravný Směr u nádraží, bistro na nádraží a cukrárna paní Zuzany Halenkové u mostu. Další distributory redakce uvítá.

**TISK
KALIBA**

**U Domu služeb 166/5
143 00 Praha 4 - Modřany**

tel. 402 - 57 - 32

tel. + fax. 402 - 57 - 33

**barvotisky ofsetem
do formátů A 3, A 2
na čtyřbarevném stroji
SHINOHARA,
fotosazba,
šití V 1, lepení V 2,
xerox**